

glemmelse af mig ikke blev stillet til 3die Behandling, og den anden er en Omredaction af Lovforslagets § 21, sidste Stykke; da Grundtanken i dette sidste Stykke er den samme som det af Folkethinget paa mit Forslag vedtagne, har jeg for mit Bedkommende ikke Noget at indvende imod denne Forandring; der er kun med Hensyn til Redactionen et enkelt Ord, hvorom jeg ønsker at rette en Forespørgsel til den meget ærede Finansminister. Der staar nemlig i 1ste Linie af det af mig betegnede sidste Stykke: „Naar det af den femaarige Opgjørelse fremgaaer, at det nu beregnede Overflud for de i denne Paragraph osv.“; det er Ordet „nu“, som forekommer mig at være noget uheldigt anbragt der, thi det kan jo ikke være Meningen, at det er det Overflud, der for Diebliffet er beregnet, men det maa være det Overflud, der til den givne Tid, naar den femaarige Opgjørelse foreligger, i Henhold til Paragraphens tidligere Bestemmelser er beregnet. Jeg tillader mig at forudsætte, at den meget ærede Finansminister er enig i den Forklaring af Ordet „nu“, og i saa Tilfælde troer jeg, at der heller ikke kan være Noget at indvende imod denne Redaction, selv om den kunde have været heldigere. Jeg antager, som sagt, at Uendingsforslagsstilleren har ved Brugen af Ordet „nu“ tænkt sig det til den givne Tid, det — naar den vedkommende femaarige Opgjørelse foreligger — da beregnede Overflud.

Finansministeren: I Anledning af det Spørgsmaal, som den ærede Folkethingsmand nu rettede til mig, skal jeg tillade mig at minde om, at Forudsætningen for den Lov, som her foreligger, er, at der er et Overflud tilstede, som har en vis Størrelse, hvilken nu er beregnet. Man har kunnet gaae ind paa adskillige Bestemmelser i nærværende Lov, som ere meget gunstige for dem, der kunne ønske at forfikkre sig, i Forvisning om, at der er et saadant Overflud tilstede, som maa være betryggende baade for Interessenterne og for Statskassen. Dette Overfluds Størrelse er udfunden; det er netop paa Grund af det, man har kunnet gaae ind paa adskillige af de Bestemmelser, som findes i nærværende Lovforslag, og det er altsaa i sin Orden, naar

det her er fremhævet, at det netop er det nu fundne Overflud, som giver den Sikkerhed, man maa ønske skal være tilstede ved et Institut som dette. Naar der næste Gang foreligger en Opgjørelse, vil det vise sig, hvorvidt dette Overflud endnu da er tilstede, og det vil altsaa deraf fremgaae, hvorvidt man virkelig har gjort Ret i — hvad jeg for min Part er fuldt overbevist om, at man har — at bygge paa det, som nu er forudsat. Jeg troer, som sagt, at Forudsætningen er rigtig, men Bekræftelsen derpaa maa søges, saameget mere som det jo gjælder om Fremtiden. Loven fastsætter altsaa, at, forsaavidt det Overflud, man nu har beregnet, ogsaa ved en fremtidig Opgjørelse viser sig endnu at være tilstede, vil man ikke — medmindre den lovgivende Magt til den Tid skulde træffe en anden Bestemmelse — at dette Overflud og den dertil liggende Garanti fremdeles skal være, men, idet man anseer dette Overflud for at være tilstrækkeligt, vil man da træffe saadanne Bestemmelser, som gjøre det rimeligt, at det ikke videre vil være. Man vilde altsaa egentlig ikke kunne lade det af det ærede Medlem som mindre correct betegnede Ord „nu“ gaae ud, naar man vilde have Meningen fuldstændig correct udtrykt, men der burde snarere skee en Tilføielse, som sagde, at, naar det nu beregnede Overflud ved fremtidige Opgjørelser fremdeles viste sig at være tilstede og at have en saadan Størrelse, at det var tilstrækkeligt til, foruden at dække Ansvarer, at danne en passende Reservecfond, skulde det indtræde, hvad den oprindelige Forslagsstiller har forudsat, nemlig, at man skulde sørge for, at Overfludet fremtidig sandsynligvis vilde blive tilstede, uden dog yderligere at blive forøget, og at den Indtægt, der da yderligere kunde falde, idet Overfludet aarligt vil forrente sig, skulde gaae ind i Statskassen. Jeg troer derfor, at man fuldkommen kan berolige sig ved den Redaction, Lovforslaget nu har faaet.

Berg: Denne Forklaring er jeg aldeles ikke tilfredsstillet ved, og jeg nærer ogsaa den Forvisning, at den ikke vil kunne holde Stik ved en nærmere Overveielse af dette Spørgsmaal, naar engang den 5aarige Opgjørelse